

Інший міністр

Наближалася північ, а прем'єр-міністр усе ще сидів у своєму кабінеті, читаючи довжелезну доповідну записку, зміст якої прослизав крізь його мізки, не залишаючи й сліду. Він чекав дзвінка від президента однієї далекої країни, гадаючи, коли ж той сіромаха зателефонує, і відганяв прикрі думки про цей довгий, тяжкий і виснажливий тиждень, тож у голові вже не залишалося місця ні для чого іншого. Що дужче старався прем'єр-міністр зосередитись на сторінці з друкованим текстом, то чіткіше йому уявлялося зловтішне обличчя його політичного опонента. Цей опонент світився того дня у випусках новин, і не просто перелічував усі ті жахіття, що сталися за минулий тиждень (ніби комусь ще треба було про них нагадувати), а й пояснював, що єдина їх причина — помилки уряду.

Пульс прем'єр-міністра частішав від самої думки про такі звинувачення, бо були вони несправедливі й безпідставні. Ну як його уряд міг передбачити, що той міст обвалиться? Це просто обурливо припускати, ніби на утримання мостів не виділялося достатніх коштів. Та ж міст не простояв і десяти років, і найкращі фахівці не могли пояснити, чому він розколовся, кинувши на дно річки десятки автомашин. А як можна натякати на те, що оті два жахливі й скандальні вбивства були скоєні через брак поліцаїв? Або на те, що уряд мав якось передбачити той дивний ураган на заході країни, що приніс стільки лиха людям і майну? А хіба це його провина, що один його заступник, Герберт Чорлі, дозволив собі цього тижня вдатися до невідповідних дій, і тепер, звільнений з посади, значно більше часу проводитиме зі своєю родиною?

— В країні панує зловісна атмосфера, — сказав тоді на завершення опонент, ледве приховуючи вдоволену посмішку.

Так воно, на жаль, і було. Прем'єр-міністр і сам це відчував; люди справді здавалися сумнішими, ніж звичайно. Навіть погода була бридка; якась прохолодна мряка посеред липня... щось було негаразд, щось було не так...

Він перегорнув другу сторінку доповідної записки, побачив, яка вона довжелезна, і кинув цю дурну роботу. Потягся й похмуро обвів поглядом свій кабінет. Це було гарне приміщення з чудовим мармуровим каміном, розташованим навпроти високих вікон, наглухо зачинених через несподіване похолодання. Прем'єр-міністр ледь-ледь здригнувся, встав і підійшов до вікна, вдивляючись у мряку, що тиснула на шибки. І тоді, стоячи спиною до кімнати, почув ззаду легеньке кахикання.

Він завмер, опинившись віч-на-віч із власним переляканим віддзеркаленням у темній шибці. Він знав це кахикання. Чув його раніше. Повільно-повільно обернувся до порожньої кімнати.

— Агов? — сказав він, намагаючись надати голосові більшої сміливості, ніж відчував.

На якусь мить він майже повірив, що ніхто не озветься. Однак йому негайно відповів чіткий і рішучий голос — так, ніби хтось зачитував підготовлену заздалегідь заяву. І лунав він — а прем'єр-міністр знав це, щойно почув кахикання — з вуст схожого на жабу чоловічка у довгій сріблястій перуці, зображеного на маленькій брудній картині, написаній олією, що висіла в далекому кутку приміщення.

— Маглівському прем'єр-міністрові. Терміново потрібно зустрітися. Прошу відповісти негайно. З повагою, Фадж. — Чоловічок на картині питально поглянув на прем'єр-міністра.

— Е-е, — озвався прем'єр-міністр, — послухайте... зараз не найкращий для мене час... розумієте, я чекаю телефонного дзвінка... від президента з...

— Це можна перенести, — миттю відповів портрет.

Серце в прем'єр-міністра стислося. Цього він і боявся.

— Але я справді волів би поговорити...

— Ми влаштуємо так, щоб президент забув подзвонити. Замість сьогодні — він зателефонує завтра, — пояснив чоловічок. — Пропшу негайно відповісти панові Фаджу.

— Я... ох... добре, — кволо вимовив прем'єр-міністр. — Так, я зустрінуся з Фаджем.

Він поспішив до письмового столу, на ходу поправляючи краватку. Ледве встиг сісти й надати обличчю, на його думку, спокійного й безтурботного виразу, як за решіткою порожнього мармурового каміна спалахнув яскраво-зелений вогонь. Намагаючись не виказати ані найменшого подиву чи тривоги, прем'єр-міністр спостерігав, як у вогні з'явився тілистий чолов'яга, що крутився швидко, мов дзиґа. За кілька секунд той уже ступив на вишуканий антикварний килим, стріпуючи попіл з рукавів довгої в тонку смужку мантиї. У руках прибулець тримав зеленого капелюха-котелка.

— О... пане прем'єре, — Корнеліус Фадж простяг руки у вітальному жесті, — радий знову бачити вас.

Прем'єр-міністр не спромігся щиро відповісти на це привітання, тому промовчав. Його анітрохи не втішила зустріч з Фаджем, чії випадкові з'яви, достатньо тривожні самі по собі, найчастіше означали, що зараз він почує щось дуже неприємне. До того ж, вигляд у Фаджа був помітно виснажений. Він схуд, полисів, посивів, а його обличчя було якесь зіжмакане. Прем'єр-міністрові вже траплялося бачити політиків з подібним виглядом, і це ніколи не віщувало нічого доброго.

— Чим можу бути корисний? — поцікавився він, похапцем потискаючи Фаджеві руку і вказуючи на незручний стілець перед письмовим столом.

— Навіть не знаю, з чого почати, — пробурмотів Фадж, підтяг стільця, сів і поклав собі на коліна зелений котелок. — Що за тиждень, що за тиждень...

— І у вас він був поганий? — холодно запитав прем'єр-міністр, даючи зрозуміти, що йому цілком вистачає власних турбот і Фаджеві неприємності його не обходять.

— Звісно, що так, — зізнався Фадж, утомлено потираючи очі й похмуро зиркаючи на прем'єр-міністра. — Такий самий тиждень, як у вас. Брокдейльський міст... убивства Боунз і Венс... а що вже казати про хаос на заході країни...

— Ви... е-е... ваші люди були.... були пов'язані з цими... з цими подіями, так?

Фадж пронизав прем'єр-міністра суворим поглядом.

— Авжеж були, — підтвердив він. — Ви ж, напевно, зрозуміли, що відбувається?

— Я... — завагався прем'єр-міністр.

Саме через подібні манери він так не любив Фаджеві візити. Бо він же, зрештою, прем'єр-міністр, і йому не подобається почуватися якимсь неуком-школяриком. А саме так він почувався від найпершої зустрічі з Фаджем у перший же його вечір на посаді прем'єр-міністра. Пам'ятав її, ніби це сталося вчора, і знав, що згадка про ту зустріч переслідуватиме його до самої смерті.

Він стояв собі у цьому ж кабінеті, насолоджуючись своїм тріумфом після стількох років потаємних задумів та інтриг, коли почув, так само, як і сьогодні, кахикання за спиною. Обернувся й побачив, як до нього звертається цей огидний портретик, повідомляючи, що зараз прибуде й відрекомендується міністр магії.

Природно, він тоді подумав, що збожеволів через перенапруження довгої виборчої кампанії. Він був невимовно переляканий, коли до нього заговорив портрет, але то ще були квіточки порівняно з тим, що він відчув, коли з каміна вистрибнув чаклун-самозванець і потиснув йому руку. Він мовчав як риба, доки Фадж люб'язно пояснював про чаклунів з відьмами, що таємно живуть по цілому світі, і запевняв, що вони його не турбуватимуть, бо Міністерство магії взяло на себе відповідальність за всю чаклунську громаду і стежить, щоб немагічне населення нічого про них не дізналося. Це була, за словами Фаджа, непроста робота, яка охоплювала все — від інст-

рукцій про користування мітлами до нагляду за популяцією драконів (прем'єр-міністр пригадав, як після цих слів він ухопився за стіл, щоб не впасти). А ще Фадж тоді по-батьківському поплескав ошелешеного прем'єр-міністра по плечу.

— Не журіться, — заспокоїв він, — скоріше за все, ви мене більше ніколи не побачите. Я можу вас потривожити лише тоді, як у нас станеться щось дуже серйозне — таке, що зможе зачепити маґлів, тобто немагічне населення. А так живіть собі й робіть свою справу. До речі, ви на все це реагуєте набагато краще за свого попередника. Він намагався викинути мене з вікна, думав, що я — провокація, спланована опозицією.

Тієї миті прем'єр-міністр нарешті здобувся на голос.

— А ви... хіба не розіграш?

Це була остання, відчайдушна надія.

— Ні, — лагідно озвався Фадж. — Мушу вас засмутити, але ні. Дивіться.

І він перетворив прем'єр-міністрову чашку на мишку.

— Але, — насилу пробелькотів прем'єр-міністр, дивлячись, як чашка гризе його наступну доповідь, — але чому... чому мені ніхто не сказав?..

— Міністр маґії представляється тільки новому маґлівському прем'єр-міністрові, — пояснив Фадж, ховаючи чарівну паличку в кишеню мантиї. — На нашу думку, так найкраще зберігати таємницю.

— Чому ж тоді, — забурмотів прем'єр-міністр, — чому мене не попередив колишній прем'єр-міністр?..

Тут Фадж просто розреготався.

— Шановний пане прем'єр-міністре, а ви комусь про це скажете?

І, пирхаючи зо сміху, Фадж кинув у камін дрібку порошку, ступив у смарагдове полум'я й зі свистом щез. Прем'єр-міністр стояв нерухомо, усвідомлюючи, що ніколи в житті не посміє сказати про цю зустріч жодній живій душі, бо хто ж на цілому білому світі йому повірить?

Той шок минув не відразу. Якийсь час він переконував себе, що Фадж йому просто примарився через недоспані ночі під час виснажливої виборчої кампанії. Даремно намагаючись позбутися спогадів про неприємну зустріч, він віддав мишку захопленій небозі і наказав секретареві зняти зі стіни портрет того гидкого чоловічка, що оголосив про Фаджеве прибуття. Проте виявилось, що портрет зняти неможливо. Коли бригада теслярів, двоє будівельників, мистецтвознавець та канцлер державної скарбниці зробили кілька марних спроб зірвати його зі стіни, прем'єр-міністр відмовився від свого задуму й просто заспокоював себе надією, що картина висітиме нерухомо й мовчки увесь термін його перебування на посаді. Іноді краєчком ока він помічав, як персонаж картини позіхає або чухає собі носа; навіть, раз чи двічі, просто йшов собі кудись, залишаючи в рамці тільки брудне коричневе полотно. Та він привчився не дуже часто поглядати на картину і завжди в таких випадках запевняв себе, що то все оптичний обман.

Та якось, три роки тому, такого самого вечора, як і сьогодні, прем'єр-міністр сидів собі сам у кабінеті, коли портрет знову оголосив про негайне прибуття Фаджа, що вистрибнув з каміна мокрий як хлощ і явно в стані паніки. Не встиг прем'єр-міністр запитати, чого це він забризкав йому дорогий килим, як Фадж почав верзти нісенітниці про в'язницю, назви якої прем'єр-міністр ніколи не чув, про якогось «Серверного» Блека, про Гогвортс та хлопця, якого звали Гаррі Поттер. Прем'єр-міністр нічогосінько зі сказаного не второпав.

— ...я щойно з Азкабану, — важко дихав Фадж, виливаючи собі в кишеню воду з крисів котелка. — Знаєте, посеред Північного моря, важкий переліт... дементори лютують... — здригнувся він, — це вперше хтось від них утік. Отож я мусив до вас звернутися, пане прем'єре. Блек — відомий убивця маглів, який, мабуть, планує приєднатися до Відомо-Кого... та ви ж навіть не знаєте, хто такий